

РЕШЕНИЕ

№ 36347

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9250** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от председателя на Комисията за противодействие на корупцията (КПК/Комисията), подадена чрез юрк. Р., против Решение № 1613 от 30.04.2025 г., постановено по АНД № 11592/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 107 състав, с което е отменено Наказателно постановление № КПК-НП-178/02.07.2024 г., издадено от председателя на КПК, за наложено на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействието на корупцията (ЗПК) на В. Б. В. административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от същия закон. По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, се иска отмяната му и присъждане на деловодните разноски. Релевирано е и възражение за прекомерност на заявените от ответника разноски за адвокатско възнаграждение. Ответникът – В. Б. В., чрез процесуалния му представител, оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли съдебното решение да се остави в сила. Претендира разноски. Заключение на участвалия в производството прокурор е за неоснователност на касационното оспорване.

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл.

218, ал. 2 АПК, настоящият касационен състав я намира за неоснователна.

По делото няма спор за факти. Според фактическите установявания на районния съд към датата на влизане в сила на ЗКП - 06.10.2023 г., В. Б. В. е заемал длъжността Директор на Музикално-драматичен театър „К. К.“ по силата на сключено между него и министъра на културата Споразумение № РД12-92/23.02.2021 г. С Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № КПК-АУАН-ПР-599/06.02.2024 г., съставен от главен инспектор в Дирекция „Публичен регистър“ на КПК, е констатирано, че в едномесечен срок от влизане в сила на ЗКП – до 06.11.2023 г., В. в качеството му на задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 от същия закон, не е депозирал декларация за имущество и интереси в нарушение на изискването по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗКП. След връчване на акта за установяване на нарушението привлеченото към административнонаказателна отговорност лице е подало на 14.02.2024 г. въпросната декларация. Производството е приключило с издаване на оспореното НП № КПК-НП-178/02.07.2024 г., с което председателят на КПК на основание чл. 115, ал. 1 ЗПК е наложил на В. Б. В. административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗКП, изразено в неизпълнение на задължението за деклариране пред Комисията в законоустановения срок за това на имущество и интереси.

За да отмени атакувания акт по чл. 58д, т. 1 ЗАНН, въззивният съд е формирал извод за отсъствие на признаците на административното нарушение от обективна и субективна страна. Въз основа на събраните доказателства е преценил, че с влизането в сила на ЗПК за заемащото публична длъжност лице не е възникнало задължение за подаване на нова встъпителна декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, тъй като декларирането пред Комисията е дължимо в едномесечен срок от заемането на съответната публична длъжност, а не от влизането в сила на закона по отношение на лицата, заели такава длъжност в предходен момент. Позицията на приложимост на разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК към спорното правоотношение, СРС е мотивирал заключение за материална незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Решението е правилно.

Съдебният акт не е засегнат от отменителното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Спорът по делото не е по фактите, а по правната им оценка. Разрешаването му се концентрира върху отговора на въпроса дали санкционираното лице, заемащо публична длъжност, има качеството на субект на вмененото му задължение.

Съответно на доказателствата и на материалния закон е заключението на съда за неправомерно ангажиране на административнонаказателната отговорност на В. В..

Разпоредбата на чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, влязла в сила на 06.10.2023 г., предвижда задължение за подаване на декларация за имущество и интереси от лицата, заемащи публични длъжности в едномесечен срок от заемане на съответната длъжност. Нормата е материалноправна и има действие занапред. В приложното ѝ поле попадат правоотношенията, възникнали след влизане в сила на закона. Съобразявайки характера на разпоредбата, създаваща задължение за определена категория лица и определяща императивен срок за изпълнението му, съответно за чието неспазване е предвидена административнонаказателна отговорност, разширителното ѝ тълкуване е недопустимо. В противовес на тезата на касатора изпълнението на задължението в буквалния му прочит е обективно невъзможно за лицата, заели съответната публична длъжност преди влизането в сила на новия закон. Позицията на административнонаказващия орган е лишена от житейска и правна логика доколкото изначално не би могло да се изисква изпълнение на бъдещо задължение към минал момент. Правилни са съжденията на въззивния съд, че датата на влизане в сила на закона не бележи началния момент на срока за встъпително деклариране по отношение на тези

лица. По аргумент от правилото на § 4 от ПЗР на ЗПК, уреждащо заварените положения, задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл. 52. Следователно, от обхвата на задължението по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК изрично са изключени лицата, заемащи публична длъжност при действието на новия закон, подали начална декларация по реда и на основанията на отменения ЗПКОНПИ, каквато хипотеза е налице в случая.

По делото не е спорна принадлежността на заемащата от В. В. длъжност към очертавания в чл. 6, ал. 1 ЗПК кръг на задължените по смисъла на закона субекти, както и факта на назначаването му за директор на Музикално-драматичен театър „К. К.“ преди влизането в сила на ЗПК. Няма спор и относно обстоятелството, че В. е подал на 28.05.2018 г. встъпителна декларация за имущество и интереси пред органа по назначаването в изпълнение на задължението по § 2, ал. 2 от ДР на ЗПКОНПИ (отм.). При тези фактически установявания е верен изводът на въззивната инстанция, основан на нормата на § 4 от ПЗР на ЗПК, че с приемането на новия закон за В. Б. В. не е възникнало ново задължение за първоначално деклариране на имущество и интереси пред КПК. Мотивите на СРС относно неправилното приложение на материалния закон от административнонаказващия орган се споделят от касационната инстанция, препратката към тях е допустима съобразно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, а повторното им казуистично обсъждане е ненужно.

Изложеното мотивира заключение за незаконосъобразност на оспореното наказателно постановление. Достигайки до същия извод, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Крайният изход на спора в касационната му фаза обуславя право на разноски за процесуална защита в полза на ответника. Своевременно заявените и дължими на В. В. разноски са на стойност 400 (четиристотин) лева за договорено и платено в брой адвокатско възнаграждение, която сума Комисията следва да бъде осъдена да заплати.

Възражението на касатора за прекомерност на претендирания от насрещната страна адвокатски хонорар е неоснователно, предвид уговарянето му в нормативно установения минимален размер - чл. 18, ал. 2, вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 1 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1613 от 30.04.2025 г., постановено по АНД № 11592/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 107-ми състав.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на В. Б. В., с ЕГН [ЕГН] сумата от 400.00 (четиристотин) лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: